

Arrest

nr. 263 848 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X alias X alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE WISPELAERE
Zeepziederijstraat 8
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DE WISPELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft in de periode 2008-2015 drie asielpcedures alsook een regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doorlopen die op niets zijn uitgedraaid.

1.2. Op 10 augustus 2021 poogt verzoeker blijkens het administratief dossier een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, dit op grond van een valse Italiaanse identiteitskaart en een vals Italiaans paspoort.

1.3. Verweerder neemt op 10 augustus 2021 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 10/08/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten;

[...]

alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 10/08/2021.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV nummer : BG.55.L1.015306/2021 van de politiezone van Brugge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

alias H.A. °11.08.1990 Italië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV nummer : BG.55.L1.015306/2021 van de politiezone van Brugge.)*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. (PV nummer : BG.55.L1.015306/2021 van de politiezone van Brugge.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het derde verzoek tot internationale bescherming ingediend op 26.11.2014 werd bij beslissing van 08.01.2015 als niet- ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.”

1.4. Verweerder neemt op 10 augustus 2021 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 10/08/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de heer, die verklaart te heten:
[...]*

alias: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10/08/2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- ☐ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Italiaans identiteitsdocument om een verblijfskaart te bemachtigen. Echter, volgens het verslag (RR-2021 -001827 / AZ-2021-002526 en RR-2021 -001826 / AZ-2021-002525) van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden) blijkt dat het Italiaans identiteitsdocument ongeldig is.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Uit een lezing van onderstaand betoog blijkt dat hij tevens een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...]

DOORDAT, eerste onderdeel, de bestreden beslissingen uitdrukkelijk en verkeerdelijk vermelden dat verzoeker heeft gemeld geen medische problemen te hebben,

TERWIJL,

Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bestreden beslissingen beiden verwijzen naar het feit dat verzoeker geen medische problemen zou hebben.

Dat de bestreden beslissingen gebaseerd op foutieve gegevens en verzoeker dit zeker niet heeft verklaard, gezien verzoeker lijdt aan diabetes en daarmee gepaard gaande aandoeningen, waarvoor hij dringende medische hulp nodig heeft.

Dat bij een uitwijzing de noodzakelijke medische zorgen niet kunnen gegarandeerd worden.

Het eerste middel ten aanzien van de bestreden beslissingen is bijgevolg ook gegrond.

DOORDAT, tweede onderdeel, de bestreden beslissingen onterecht ervan uit gaan de schending van artikel 3 en 8 EVRM niet aannemelijk worden gemaakt,

TERWIJL.

Dat verzoeker reeds bijzonder lang in België verblijft en hier een leven heeft opgebouwd. Dat hij geen band meer heeft met Bangladesh.

Dat verzoeker wel degelijk heeft geprobeerd om zijn verblijf op een wettelijke manier te regulariseren. Dat hij in de onmogelijkheid verkeert - mede omwille van zijn medische situatie - om naar Bangladesh terug te keren.

Dat de bestreden beslissingen voor verzoeker een onmenselijke situatie met zich meebrengen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoeker.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

Het tweede middel ten aanzien van de bestreden beslissingen is bijgevolg ook gegrond.”

2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 voorziet slechts in de definiëring van begrippen, zodat de Raad niet inziet op welke wijze deze bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, verwijst deze naar artikel 7, eerste lid 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker enerzijds niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en anderzijds dat hij op heterdaad is betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. Tevens wordt voorzien in een motivering aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat en anderzijds sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Deze elementen worden in het bevel om het grondgebied te verlaten geconcretiseerd. Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Indien verweerder vaststelt dat verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus geen termijn krijgt om vrijwillig te vertrekken – wat werd vastgesteld in de eerste bestreden beslissing –, rust er op hem de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder bevat de tweede bestreden beslissing duidelijk motieven aangaande de duurtijd van het inreisverbod. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van deze motieven. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en dat hem op deze gronden een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. In zoverre verzoeker, met zijn betoog dat hij wel degelijk heeft geprobeerd om zijn verblijf op een wettelijke manier te regulariseren, ingaat op het motief *“Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.”* (toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling dat hij een bedreiging is voor de openbare orde, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor valsheid in geschriften en gebruik ervan. Het betreft de toepassing van 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet dat op zich reeds de beslissing kan schragen om verzoeker geen termijn toe te staan

om het grondgebied te verlaten. Een eventuele onwettigheid bij de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoeker geen termijn krijgt om het grondgebied te verlaten blijft hoe dan ook overeind op grond van 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet en dit volstaat als grondslag voor het opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder, bij het treffen van beide bestreden beslissingen, in gebreke is gebleven rekening te houden met de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij benadrukt dat hij lijdt aan diabetes *“en daarmee gepaarde aandoeningen”*, en ook dat hij reeds bijzonder lang in België verblijft en hier een leven heeft opgebouwd. Hij stelt geen banden meer te onderhouden met Bangladesh en dat het onmogelijk is voor hem om naar dat land terug te keren gelet op zijn medische situatie.

2.6. De Raad wijst erop dat verweerder, zowel voor de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, als voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, ertoe gehouden is rekening te houden met de individuele omstandigheden van verzoekers zaak. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, en uit artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor wat betreft het inreisverbod.

2.7. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder zich van deze verplichting heeft gekweten. Zo leest de Raad in de eerste respectievelijk, tweede bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2.8. De verklaringen, waarnaar in voormelde passages wordt verwezen, betreffen verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, ten overstaan van de politiediensten van Brugge. In het administratief dossier bevindt zich een *“administratief rapport: illegaal verblijf”*, opgesteld op 10 augustus 2021 door een politiebeambte van de politiezone Brugge. In voormeld rapport worden onder meer verzoekers identiteitsgegevens weergegeven, wordt informatie gegeven over een (gerechtelijk) feit betreffende verzoeker en wordt onder de hoofding *“verhoor van de betrokkene”* het volgende weergegeven: *“betrokkene verklaart dat hij reeds 12 jaar in België woont. Betrokkene heeft in het verleden een aanvraag gedaan voor vestiging doch deze werd geweigerd. Betrokkene verbleef, naar eigen zeggen, al die tijd in de illegaliteit in België. Betrokkene heeft recent 2500 euro betaald voor valste identiteitsdocumenten om een nieuwe aanvraag te doen met als doel te werken in België. Betrokkene deelt ons verder nog mee een gezin te hebben in Bangladesh alwaar hij twee kinderen zou hebben.”*

2.9. Verzoeker betwist niet dat verweerder, om tegemoet te komen aan de verplichtingen zoals opgenomen in de artikelen 74/13 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, zich kon baseren op verklaringen van verzoeker zoals hij deze heeft afgelegd ten overstaan van de politiediensten. Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van een medische problematiek. Uit een lezing van het administratief rapport blijkt immers niet dat verzoeker medische problemen heeft aangestipt. Het volstaat niet van verzoeker om in het verzoekschrift te poneren dat de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op foutieve gegevens en dat hij zeker niet heeft verklaard dat hij geen medische problemen had.

2.10. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift voor het eerst melding van een medische problematiek. Hij zou aan diabetes lijden. Verzoeker toont vooreerst niet aan waarom hij deze problematiek niet kon melden naar aanleiding van zijn gehoor door de politiediensten. De Raad benadrukt verder dat verzoeker in gebreke blijft een medisch attest aan te brengen waaruit blijkt dat hij aan diabetes lijdt. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een *“intakeformulier”* betreffende de aanvraag om dringende medische hulp aan illegalen, evenals twee exemplaren van een *“ontvangstbewijs van aanvraag tot dienstverlening en inschrijving in het register voor aanvragen voor Recht op Maatschappelijke Integratie/Leefloon en/of*

Maatschappelijke dienstverlening”, uitgaande van het OCMW van Brugge begin mei 2021. Ze zijn echter niet ondertekend. In het eerste vermelde formulier wordt kort aangegeven dat verzoeker pijn heeft aan zijn been en dat er sprake zou zijn van diabetes. De twee andere formulieren stipuleren helemaal niets over een medische problematiek. Uit niets blijkt dat een arts heeft bevestigd dat verzoeker diabetes heeft, laat staan dat er een bewijs werd voorgelegd dat de aanvraag om dringende medische hulp is uitgemond in een medische behandeling omwille van diabetes. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de Raad zonder meer aanneemt dat hij lijdt aan diabetes, als er geen enkel medisch stuk voorligt ter ondersteuning hiervan. Dit geldt des te meer, daar uit een lezing van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker ooit eerder melding heeft gemaakt van deze medische aandoening. Noch in zijn verzoeken om internationale bescherming, noch in zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft verzoeker gewag gemaakt van enige medische problematiek. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker naast valse Italiaanse documenten, ook gebruik heeft gemaakt van valse Duitse verblijfsdocumenten zodat enige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd met stukken die verzoeker overmaakt. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat indien verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM vreest als hij dient terug te keren naar Bangladesh, het hem vrijstaat alsnog de nodige medische bewijsstukken over te maken aan verweerder. Wanneer verweerder stappen zou ondernemen met het oog op een gedwongen verwijdering, zal hij rekening moeten houden met deze medische stukken. In dit stadium van het geding, waarin geen gedwongen verwijdering voorligt én verzoeker geen medische attesten overmaakt, volstaat de summier uiteenzetting van verzoeker evenwel niet om een schending van artikel 3 van het EVRM te weerhouden. Het staat verzoeker bovendien vrij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te initiëren, indien hij van oordeel is dat zijn medische situatie een verblijfsmachtiging in België verantwoordt. Tevens kan hij, zoals verweerder aanstipt in zijn nota, op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een aanvraag indienen om uitstel te verkrijgen bij het vrijwillig uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten indien medische redenen hem dit verhinderen.

2.11. Verzoekers uiterst summier en bloot betoog, dat hij alhier een heel leven heeft opgebouwd en geen banden meer heeft met Bangladesh, kan evenmin volstaan om de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. Verzoeker concretiseert het leven dat hij alhier zou hebben opgebouwd op geen enkele wijze, laat staan dat hij enig begin van bewijs hiervan voorlegt. Ook de louter blote bewering dat hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland volstaat niet. Dit klemmt des te meer, gelet op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd ten overstaan van de politiediensten. Zoals in punt 2.8. reeds werd gesteld, heeft verzoeker verklaard nog een gezin met twee kinderen te hebben in zijn herkomstland. Dit is moeilijk verenigbaar met verzoekers bewering dat hij geen banden meer heeft met Bangladesh. Tevens heeft verzoeker aan de politie verklaard dat hij steeds in de illegaliteit in België heeft verbleven. Losstaand van het gegeven dat verzoeker geen privéleven concretiseert, waarmee verweerder rekening had moeten houden, wijst de Raad er alleszins op dat indien een privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokkene zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoeker toont dit allerminst aan.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA